

Směrnice Rady

ze dne 3. října 1989

o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání

(89/552/EHS)

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na čl. 57 odst. 2 a článek 66,

s ohledem na návrh Komise [1],

ve spolupráci s Evropským parlamentem [2],

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru [3],

vzhledem k tomu, že cíle Společenství vytyčené ve Smlouvě spočívají v neustálém vytváření úzkého svazku mezi evropskými národy, ve vytvoření užších vztahů mezi státy sdruženými ve Společenství, v zajištění hospodářského a sociálního rozvoje zemí pomocí společné akce směřující k odstranění překážek rozdělujících Evropu, v trvalé podpoře zlepšování životních podmínek národů a v zabezpečení ochrany a upevnění míru a svobody;

vzhledem k tomu, že Smlouva předpokládá vytvoření společného trhu zahrnujícího zrušení omezení volného pohybu služeb mezi členskými státy a vytvoření systému zajišťujícího, aby na společném trhu nebyla narušována hospodářská soutěž;

vzhledem k tomu, že vysílání do zahraničí zajišťované prostřednictvím různých technologií je jedním z prostředků umožňujících dosahovat cílů Společenství; že mají být přijata opatření, která umožňují přechod od vnitrostátních trhů ke společnému trhu výroby a distribuce pořadů a která vytvářejí podmínky pro korektní hospodářskou soutěž, aniž je dotčena úloha provozovatelů televizního vysílání v oblasti veřejného zájmu;

vzhledem k tomu, že Rada Evropy přijala Evropskou úmluvu o televizním vysílání do zahraničí;

vzhledem k tomu, že Smlouva předpokládá přijetí směrnic pro koordinaci předpisů zaměřených na usnadnění přístupu k samostatně výdělečným činnostem;

vzhledem k tomu, že televizní vysílání je za obvyklých okolností službou ve smyslu Smlouvy;

vzhledem k tomu, že Smlouva předpokládá volný pohyb všech služeb obvykle poskytovaných za úplatu, bez výjimek spojených s jejich kulturním nebo jiným obsahem a bez omezení vůči příslušníkům členských států usazeným v jiné zemi Společenství než zemi příjemce služeb;

vzhledem k tomu, že toto právo vztahující se na vysílání a distribuci televizních služeb je v právu Společenství rovněž zvláštním projevem obecnější zásady svobody projevu, jak je uvedeno v čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ratifikované všemi členskými státy; že z tohoto důvodu musí přijetí směrnic o vysílání a distribuci televizních pořadů zajistit svobodný výkon této činnosti v souladu se zmíněným článkem, který bude omezený pouze odstavcem 2 téhož článku a čl. 56 odst. 1 Smlouvy;

vzhledem k tomu, že právní a správní předpisy členských států týkající se televizního vysílání a kabelového rozvodu obsahují rozdíly ustanovení, z nichž některé mohou bránit volnému pohybu vysílání ve Společenství a mohou narušovat hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu;

vzhledem k tomu, že všechna taková omezení volného vysílání ve Společenství musí být podle Smlouvy zrušena;

vzhledem k tomu, že toto zrušení musí doprovázet koordinace použitelných právních předpisů; že cílem koordinace musí být usnadnění výkonu dotyčných odborných činností a obecněji volného pohybu informací a myšlenek uvnitř Společenství;

vzhledem k tomu, že je tudíž nezbytné a dostatečné, aby všechna vysílání dodržovala právní předpisy členského státu, ve kterém jsou provozována;

vzhledem k tomu, že tato směrnice stanoví minimální pravidla nezbytná k zajištění svobody přenosu vysílání; že se tedy nedotýkají pravomocí členských států a jejich orgánů týkající se organizace – včetně systémů udělování licencí, udělování správních povolení nebo systémů zdaňování – a financování vysílání a rovněž obsahu pořadů; že nezávislost kulturního vývoje v členských státech a kulturní odlišnosti ve Společenství zůstávají zachovány;

vzhledem k tomu, že v rámci společného trhu je nezbytné, aby všechna vysílání provozovaná ve Společenství a určená k příjmu uvnitř Společenství, a zejména ta, která jsou určena pro jiný členský stát, byla v souladu s právními předpisy členského státu původu vztahujícími se na vysílání určené veřejnosti v tomto členském státu a rovněž s touto směrnicí;

vzhledem k tomu, že povinnost členského státu původu ujistit se, že vysílání je provozováno v souladu s vnitrostátními právními předpisy koordinovanými touto směrnicí, je s ohledem na právo Společenství dostatečná k zabezpečení volného pohybu vysílání, aniž by bylo nezbytné v přijímajících členských státech provádět ze stejných důvodů další

kontrolu; že nicméně přijímající členský stát může výjimečně a za daných podmínek prozatímně pozastavit další přenos televizního vysílání;

vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby členské státy zajistily zamezení jednání, která mohou omezovat volnost pohybu televizního vysílání a obchod s ním nebo která mohou podporovat vytvoření dominantního postavení, jež způsobuje omezení pluralismu a svobody televizí přenášené informace a omezení svobody informací obecně;

vzhledem k tomu, že tato směrnice se omezuje na právní úpravu televizního vysílání a nedotýká se platných ani budoucích harmonizačních aktů Společenství vztahujících se zejména na dodržování požadavků na ochranu spotřebitelů, na spravedlivé obchody a na hospodářskou soutěž;

vzhledem k tomu, že koordinace je nezbytná, aby byl osobám a studiím zabývajícím se výrobou kulturně zaměřených pořadů zajištěn přístup k povolání a jeho výkon;

vzhledem k tomu, že základní požadavky vztahující se na všechny televizní programy Společenství, veřejné i soukromé, týkající se evropské audiovizuální výroby, jsou prostředkem umožňujícím podporovat výrobu, nezávislou výrobu a distribuci ve výše zmíněných studiích a doplňují další nástroje, které byly nebo budou navrženy ke stejnému účelu;

vzhledem k tomu, že je tudíž nezbytné podporovat vytváření dostatečně velkých trhů, aby televizní provozovatelé v členských státech mohli splácet nezbytné investice, nejen vytvářením společných pravidel otevírajících vzájemně vnitrostátní trhy, ale také, kdykoli je to možné, vhodnými prostředky usilováním o dosažení toho, aby evropští provozovatelé byli v televizních programech všech členských států ve většině; že k zajištění toho, aby se umožnilo uplatňování těchto pravidel a sledování těchto cílů, musí členské státy Komisi podávat zprávu o uplatňování požadavku na poměr evropských děl a nezávislých provozovatelů, vymezeného v této směrnici; že pro výpočet tohoto poměru bude přihlédnuto ke zvláštní situaci Řecké republiky a Portugalské republiky; že Komise musí každému členskému státu sdělovat zprávy ostatních členských států a případně k nim připojit stanovisko, které zejména bere v úvahu dosažený vývoj vzhledem k předchozím rokům, programové zastoupení původních vysílání, zvláštní situaci nových televizních vysílacích subjektů a zvláštní situaci zemí s nízkým objemem audiovizuální výroby nebo s úzkou jazykovou oblastí;

vzhledem k tomu, že pro tyto účely je třeba definovat výraz "evropská díla", aniž je dotčena možnost členských států upřesnit tuto definici pro subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci podle čl. 3 odst. 1, v souladu s právem Společenství a s ohledem na cíle této směrnice;

vzhledem k tomu, že je důležité hledat vhodné nástroje a postupy

v souladu s právem Společenství, které podporují dosahování těchto cílů s ohledem na přijetí vhodných opatření pro povzbuzení činnosti a vývoje evropské audiovizuální výroby a distribuce, zejména v zemích s nízkým výrobním objemem nebo úzkou jazykovou oblastí;

vzhledem k tomu, že vnitrostátní podpůrné programy vývoje evropské výroby lze použít, pokud jsou v souladu s právem Společenství;

vzhledem k tomu, že závazek podle možností vysílat určitý podíl nezávislých děl vytvořených výrobcí, kteří nejsou závislí na subjektech televizního vysílání, podpoří vznik nových zdrojů televizní výroby, zejména vytvoření malých a středních podniků; že tak vzniknou nové možnosti a příležitosti pro tvůrčí talenty, pro povolání v kulturní oblasti a pro pracovníky v kulturní oblasti; že při vymezení pojmu nezávislý výrobce musí členské státy tento cíl vzít v úvahu a věnovat malým a středním podnikům veškerou možnou pozornost a umožnit finanční účast koprodukčních společností, které jsou dceřinými společnostmi subjektů televizního vysílání;

vzhledem k tomu, že jsou nezbytná opatření, která by umožnila členským státům zajistit, že mezi prvním filmovým a prvním televizním vysíláním uplyne určitá doba;

vzhledem k tomu, že členské státy si pro možnost účinné podpory určitého jazyka zachovávají pravomoc ke stanovení přísnějších a podrobnějších předpisů v závislosti na jazykových kritériích, pokud jsou tyto předpisy v souladu s právem Společenství, a zejména se nevztahují na další šíření původních pořadů jiných členských států;

vzhledem k tomu, že k zajištění úplné a odpovídající ochrany zájmů spotřebitelů, jimiž jsou televizní diváci, je podstatné, aby televizní reklama podléhala určitému počtu minimálních pravidel a kritérií a aby členské státy měly pravomoc stanovit přísnější a podrobnější pravidla a v některých případech rozdílné podmínky pro subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci;

vzhledem k tomu, že členské státy při dodržení práva Společenství musí mít možnost stanovit pro přenosy určené pouze pro vnitrostátní území, které nemohou být přijímány přímo nebo nepřímo v jednom nebo více členských státech, další podmínky pro zařazení reklamy a další omezení pro objem reklamy, aby tak podpořily vysílání tohoto druhu přenosů;

vzhledem k tomu, že je nezbytné zakázat veškerou televizní reklamu na cigarety a jiné tabákové výrobky, včetně nepřímých forem reklamy, které se bez přímého uvedení výrobku snaží obejít zákaz reklamy použitím názvů ochranných známek, symbolů nebo jiných charakteristických znaků tabákových výrobků nebo podniků, jejichž známé nebo hlavní činnosti zahrnují výrobu nebo prodej takových výrobků;

vzhledem k tomu, že je rovněž nezbytné zakázat veškerou televizní reklamu na léčiva a léčebné postupy, které jsou v členských státech, do

jejichž pravomoci spadá subjekt televizního vysílání, dostupné pouze na lékařský předpis, a dále zavést přísná kritéria pro oblast televizní reklamy na alkoholické nápoje;

vzhledem k tomu, že neustále roste význam sponzorování při financování pořadů, a je proto třeba stanovit příslušná pravidla;

vzhledem k tomu, že je mimo jiné nezbytné v pořadech a televizní reklamě zavést pravidla pro ochranu tělesného, duševního a morálního vývoje dětí a mladistvých;

vzhledem k tomu, že subjekty televizního vysílání jsou běžně povinny zajistit, aby při vysílání byly skutečnosti a události sdělovány objektivně, je však důležité, aby podléhaly přesným povinnostem v oblasti práva na uveřejnění odpovědi nebo obdobných opatření, aby se jakákoli osoba poškozená ve svých legitimních právech tvrzeními učiněnými v průběhu televizního vysílání mohla účinně svých práv dovolat,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

Definice

Článek 1

Pro účely této směrnice se rozumí:

a) "televizním vysíláním" prvotní šíření po drátě nebo bezdrátové šíření, šíření pomocí vysílačů nebo družice, kódované či nikoli, televizních pořadů určených veřejnosti. Zahrnuje přenos pořadů mezi podniky s cílem jejich dalšího vysílání pro veřejnost. Nezahrnuje komunikační služby poskytující na individuální žádost informace nebo jiná plnění, jako faxové služby, služby elektronické databanky a jiné obdobné služby;

b) "televizní reklamou" jakákoli podoba televizního oznámení veřejného nebo soukromého podniku za úplatu nebo jinou protihodnotu v rámci jeho obchodní, průmyslové, řemeslné činnosti nebo činnosti svobodného povolání, s cílem podpořit poskytnutí zboží nebo služeb za úplatu, včetně nemovitého majetku, práv a povinností.

Nezahrnuje přímé nabídky určené veřejnosti na prodej, nákup nebo pronájem výrobků nebo poskytnutí služeb za úplatu, aniž jsou dotčeny účely uvedené v článku 18;

c) "klamavou reklamou" ústní nebo obrazová prezentace zboží, služeb, jména, ochranné známky nebo činností výrobce zboží nebo poskytovatele služeb v pořadech, jestliže subjekt televizního vysílání úmyslně uvede takovou prezentaci s reklamním cílem a mohl by tak uvést veřejnost v omyl o povaze této prezentace. Taková prezentace je

považována za úmyslnou, zejména je-li prováděna za úplatu nebo jinou protihodnotu;

d) "sponzorováním" jakýkoli příspěvek poskytnutý veřejným nebo soukromým podnikem, který nevykonává činnost televizního vysílání nebo výroby audiovizuálních děl, na financování televizních pořadů s cílem podporovat své jméno, ochrannou známku, obraz na veřejnosti, činnost nebo své výrobky.

KAPITOLA II

Obecná ustanovení

Článek 2

1. Každý členský stát zabezpečí, aby veškeré šíření televizního vysílání zajišťované

- subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, nebo

- subjekty televizního vysílání, které užívají kmitočty nebo kapacitu družice udělenou dotyčným členskými státy nebo družicové spojení umístěné v dotyčném členském státu i tehdy, nespádají-li do pravomoci žádného členského státu,

bylo v souladu s právními předpisy vztahujícími se na vysílání určené veřejnosti v dotyčném členském státě.

2. Členské státy zajišťují svobodu příjmu a nesmějí bránit dalšímu šíření televizního vysílání z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí. Mohou dočasně pozastavit další přenos televizního vysílání, jestliže jsou splněny tyto podmínky:

a) televizní vysílání z jiného členského státu zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje článek 22;

b) subjekt televizního vysílání během předchozích dvanácti měsíců již nejméně dvakrát porušil toto ustanovení;

c) dotyčný členský stát písemně oznámil subjektu televizního vysílání a Komisi údajná porušení a svůj úmysl omezit další přenos v případě opětovného porušení;

d) konzultace se státem, z něhož se vysílá, a Komisí nevedla ve lhůtě čtrnácti dnů od oznámení uvedeného v bodě c) ke smírnému řešení a údajné porušení trvá.

Komise zajistí, aby pozastavení bylo v souladu s právem Společenství. Může požádat dotyčný členský stát, aby okamžitě zrušil pozastavení, které je v rozporu s právem Společenství. Toto ustanovení

se nedotýká použití jakéhokoli postupu, opatření nebo sankce vztahujících se na dané porušení v členském státě, do jehož pravomoci subjekt televizního vysílání spadá.

3. Tato směrnice se nevztahuje na televizní vysílání, které je určeno výlučně pro příjem v jiných než členských státech a které není přijímáno přímo nebo nepřímo v jednom ani více členských státech.

Článek 3

1. Členské státy jsou oprávněny uplatňovat vůči subjektům televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, v oblastech, na které se vztahuje tato směrnice, přísnější nebo podrobnější předpisy.

2. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svých právních předpisů, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, dodržovaly tuto směrnici.

KAPITOLA III

Podpora distribuce a výroby televizních pořadů

Článek 4

1. Členské státy zajistí vždy, kdy je to možné, vhodnými prostředky, aby subjekty televizního vysílání vyhradily pro evropská díla většinový podíl svého vysílacího času v souladu s článkem 6, s výjimkou času určeného pro zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu nebo teletextové služby. Tohoto podílu bude dosaženo postupně na základě vhodných kritérií s ohledem na povinnosti subjektů televizního vysílání vůči veřejnosti v oblasti poskytování informací, vzdělávání, kultury a zábavy.

2. Není-li možné dosáhnout podílu uvedeného odstavci 1, nesmí být tento nižší než podíl zjištěný v roce 1988 v dotyčném členském státě jako průměrný.

Pro Řeckou republiku a Portugalskou republiku se však rok 1988 nahrazuje rokem 1990.

3. Od 3. října 1991 podávají členské státy každé dva roky Komisi zprávu o uplatňování tohoto článku a článku 5.

Tato zpráva obsahuje zejména statistický výkaz o dosahování podílu uvedeného v tomto článku a v článku 5 pro každý z televizních programů, které spadají do pravomoci dotyčného členského státu, důvody, pro které nebylo možné v jednotlivých případech dosáhnout tohoto podílu, a přijatá nebo připravovaná opatření k jeho dosažení.

Komise tyto zprávy sdělí ostatním členským státům a Evropskému parlamentu a případně k nim připojí své stanovisko. Komise dbá na uplatňování tohoto článku a článku 5 v souladu se Smlouvou. Ve svém

stanovisku Komise vezme v úvahu zejména vývoj dosažený v porovnání s předchozími lety, podíl programového zastoupení premiérových děl, zvláštní situaci nových subjektů televizního vysílání a zvláštní situaci zemí s malým objemem audiovizuální výroby nebo s úzkou jazykovou oblastí.

4. Rada na základě zprávy Komise doplněné o návrhy změn, které Komise považuje za vhodné, přezkoumá provádění tohoto článku nejpozději na konci pátého roku po přijetí této směrnice.

K tomuto účelu vezme zpráva Komise v úvahu, zejména na základě informací poskytnutých členskými státy podle odstavce 3, vývoj na trhu Společenství a mezinárodní souvislosti.

Článek 5

Členské státy zajistí vždy, kdy je to možné a vhodnými prostředky, aby subjekty televizního vysílání vyhradily nejméně 10 % svého vysílacího času, s výjimkou času určeného pro zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu nebo teletextové služby, nebo alternativně podle výběru členského státu nejméně 10 % svého programového rozpočtu pro evropská díla vytvořená výrobci nezávislými na subjektech televizního vysílání. Tohoto podílu má být dosaženo postupně na základě vhodných kritérií s ohledem na povinnosti subjektů televizního vysílání vůči veřejnosti v oblasti poskytování informací, vzdělávání, kultury a zábavy; musí být dosažen vyčleněním přiměřeného podílu pro nejnovější díla, tedy pro díla vysílaná v době do pěti let od jejich výroby.

Článek 6

1. Pro účely této kapitoly se "evropskými díly" rozumějí:

a) díla pocházející z členských států Společenství, a pokud jde o subjekty televizního vysílání, které spadají do pravomoci Spolkové republiky Německo, díla pocházející z německých území, na která se nevztahuje její ústava, díla splňující podmínky odstavce 2;

b) díla pocházející ze třetích evropských států, která jsou stranou Evropské úmluvy Rady Evropy o televizním vysílání do zahraničí a která splňují podmínky odstavce 2;

c) díla pocházející z ostatních třetích evropských států, která splňují podmínky odstavce 3.

2. Díla uvedená v odst. 1 písm. a) a b) jsou díla převážně vytvořená ve spolupráci autorů a pracovníků s bydlištěm v jednom nebo více státech uvedených v odst. 1 písm. a) a b), která splňují jednu z následujících třech podmínek:

a) jsou vytvořena jedním nebo více výrobci usazenými v jednom nebo více těchto státech nebo

b) na výrobu těchto děl dohlíží nebo ji fakticky kontroluje jeden nebo více výrobců usazených v jednom nebo více těchto státech nebo

c) příspěvek koproducentů těchto států na celkovou koprodukční cenu je většinový a koprodukce není kontrolována jedním nebo více výrobci usazenými mimo tyto státy.

3. Díla uvedená v odst. 1 písm. c) jsou díla vytvořená výlučně producenty usazenými v jedné nebo více třetích evropských zemích, se kterými Společenství uzavře dohody podle postupů uvedených ve Smlouvě, nebo v koprodukci s producenty usazenými v jednom nebo více členských státech, jsou-li tato díla převážně vytvořena ve spolupráci autorů a pracovníků s bydlištěm v jednom nebo více evropských státech.

4. Díla, která nejsou evropskými díly ve smyslu odstavce 1, ale jsou převážně vytvořená ve spolupráci autorů a pracovníků s bydlištěm v jednom nebo více členských státech, jsou považována za evropská díla podle podílu koproducentů Společenství na celkové ceně výroby.

Článek 7

Členské státy zajistí, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, nevysílaly žádné filmové dílo před uplynutím lhůty dvou let od zahájení promítání tohoto díla v kinech v jednom z členských států Společenství, pokud dohoda mezi držiteli práv a subjekty televizního vysílání nestanoví jinak; v případě filmových děl vytvořených v koprodukci se subjekty televizního vysílání činí tato lhůta jeden rok.

Článek 8

Považují-li to členské státy za nezbytné pro naplňování cílů jazykové politiky, mají právo za podmínky dodržení práva Společenství stanovit pro některé nebo všechny přenosy subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, podrobnější a přísnější předpisy, zejména v závislosti na jazykových kritériích.

Článek 9

Tato kapitola se nevztahuje na televizní vysílání lokální povahy, která nejsou součástí vnitrostátní sítě.

KAPITOLA IV

Televizní reklama a sponzorování

Článek 10

1. Televizní reklama musí být snadno rozeznatelná a zřetelně oddělená od ostatních pořadů obrazovými nebo zvukovými prostředky.

2. Samostatné reklamní šoty lze vysílat pouze výjimečně.

3. Reklama nesmí používat podprahová sdělení.

4. Klamavá reklama je zakázána.

Článek 11

1. Reklama musí být zařazena mezi jednotlivé pořady. Jsou-li splněny podmínky uvedené v odstavcích 2 až 5, lze reklamu rovněž zařadit během pořadů tak, aby nenarušila celistvost a hodnotu pořadů s ohledem na přirozená přerušování pořadu a na jeho délku a povahu a aby nebyla poškozena práva oprávněných osob.

2. U přenosů složených ze samostatných částí nebo sportovních přenosů nebo přenosů z obdobně uspořádaných událostí a představení, které obsahují přestávky, musí být reklamy zařazeny pouze mezi samostatné části nebo do přestávek.

3. Přenos audiovizuálních děl, jako jsou dlouhometrážní filmy a filmy vytvořené pro televizi (s výjimkou seriálů, cyklů, zábavných pořadů a dokumentů), pokud trvají déle než 45 minut, může být přerušeno jednou během každého dovršeného 45minutového úseku. Další přerušování je přípustné, jestliže je jejich trvání nejméně o 20 minut delší než dva či více dovršených 45 minutových úseků.

4. Při zařazení reklamy do ostatních pořadů, které nejsou zahrnuty v odstavci 2, musí mezi dvěma po sobě jdoucími přerušováními uplynout nejméně 20 minut.

5. Reklama nesmí být zařazena do vysílání bohoslužeb. Zpravodajské a publicistické pořady, dokumenty, náboženské pořady a pořady pro děti kratší než 30 minut nesmějí být přerušeny reklamou. Trvají-li alespoň 30 minut, vztahují se na ně ustanovení předchozích odstavců.

Článek 12

Televizní reklama nesmí

- a) poškozovat lidskou důstojnost;
- b) obsahovat diskriminaci na základě rasy, pohlaví nebo národnosti;
- c) útočit na náboženské nebo politické přesvědčení;
- d) podporovat chování ohrožující zdraví nebo bezpečnost;
- e) podporovat chování ohrožující zájmy na ochranu životního prostředí.

Článek 13

Všechny formy televizní reklamy na cigarety a jiné tabákové výrobky jsou zakázány.

Článek 14

Televizní reklama na léčiva a léčebné postupy, které jsou v členských státech, do jejichž pravomoci spadá subjekt televizního vysílání, dostupné pouze na lékařský předpis, je zakázána.

Článek 15

Televizní reklama na alkoholické nápoje musí splňovat tato kritéria:

a) nesmí být vysloveně určena dětem nebo mladistvým, a zvláště nesmí zobrazovat děti nebo mladistvé užívající tyto nápoje;

b) nesmí spojovat užívání alkoholu se zvýšenou fyzickou výkonností nebo s řízením automobilu;

c) nesmí vytvářet dojem, že užívání alkoholu přispívá ke společenskému nebo sexuálnímu úspěchu;

d) nesmí tvrdit, že alkohol má léčebné vlastnosti nebo povzbuzující či uklidňující účinek nebo že je prostředkem řešení osobních problémů;

e) nesmí nabádat k nestřídmému užívání alkoholických nápojů nebo záporně hodnotit abstinenci nebo zdrženlivost;

f) nesmí jako kladnou vlastnost nápojů zdůrazňovat jejich vysoký obsah alkoholu.

Článek 16

Televizní reklama nesmí morálně nebo fyzicky ohrožovat děti a mladistvé a z tohoto důvodu musí splňovat tato kritéria pro jejich ochranu:

a) nesmí přímo nabádat děti nebo mladistvé ke koupi výrobku nebo služby a využívat k tomu jejich nezkušenosti nebo důvěřivosti;

b) nesmí přímo nabádat děti nebo mladistvé, aby přesvědčovali své rodiče nebo třetí osoby, aby koupili dotčené zboží nebo služby;

c) nesmí využívat zvláštní důvěru, kterou mají děti a mladiství k rodičům, svým učitelům nebo jiným osobám;

d) nesmí bezdůvodně zobrazovat děti nebo mladistvé v nebezpečných situacích.

Článek 17

1. Sponzorované televizní pořady musí splňovat tyto požadavky:

a) obsah a doba zařazení sponzorovaných pořadů nesmí být v žádném případě ovlivňovány sponzorem tak, aby tím ohrozil odpovědnost a vydavatelskou nezávislost subjektu televizního vysílání vůči pořadům;

b) musí být zřetelně označené jako sponzorované pořady jménem nebo logem sponzora na jejich začátku nebo na konci;

c) nesmí propagovat nákup nebo pronájem výrobků nebo služeb sponzora nebo třetí osoby, zejména tím, že by jejich výrobky nebo služby byly zvláště zmiňovány.

2. Televizní pořady nesmějí být sponzorovány fyzickými nebo právníckými osobami, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej výrobků nebo poskytování služeb, jejichž reklama je zakázána článkem 13 nebo 14.

3. Zpravodajské a politicko-publicistické pořady nesmějí být sponzorovány.

Článek 18

1. Ve vysílání nesmí čas vyhrazený reklamám přesáhnout 15 % denního vysílacího času. Tento podíl se však může zvýšit na 20 %, jestliže zahrnuje formy reklamy, jako jsou přímé nabídky veřejnosti na prodej, nákup nebo pronájem výrobků nebo na poskytnutí služeb za podmínky, že objem reklamních šotů nepřesáhne 15 %.

2. V průběhu jedné hodiny nesmí čas vyhrazený reklamním šotům přesáhnout 20 %.

3. Aniž je dotčen odstavec 1, nesmí formy reklam, jako jsou přímé nabídky veřejnosti na prodej, nákup nebo pronájem výrobků nebo na poskytnutí služeb, přesáhnout jednu hodinu denně.

Článek 19

Členské státy mohou stanovit přísnější předpisy než ty, které jsou uvedeny v článku 18, týkající se vysílacího času a podrobností televizního vysílání subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci tak, aby sloučily požadavek na televizní reklamu s veřejným zájmem, zejména s ohledem na

a) úlohu televize v oblasti poskytování informací, vzdělávání, kultury a zábavy;

b) ochranu plurality informací a médií.

Článek 20

Aniž je dotčen článek 3, mohou členské státy s ohledem na právo Společenství stanovit, pokud jde o pořady výlučně určené pro jejich území, které nelze přijímat přímo ani nepřímo v jednom nebo více jiných členských státech, jiné podmínky než ty, které jsou uvedené v čl. 11 odst. 2 až 5 a v článku 18.

Článek 21

Členské státy dbají v rámci svých právních předpisů, aby v případě, že televizní pořady nejsou v souladu s touto kapitolou, byla přijata vhodná opatření k nápravě takového stavu.

KAPITOLA V

Ochrana dětí a mladistvých

Článek 22

Členské státy přijmou vhodná opatření zajišťující, aby vysílání subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí. Toto ustanovení se rozšíří i na jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že děti a mladiství, kteří jsou v dosahu vysílání, takové pořady běžně neuvidí nebo neuslyší.

Členské státy dbají, aby vysílání neobsahovala podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti.

KAPITOLA VI

Právo na uveřejnění odpovědi

Článek 23

1. Aniž jsou dotčeny ostatní předpisy občanského, správního nebo trestního práva přijaté členskými státy, musí mít jakákoli fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na státní příslušnost, jejíž legitimní práva, zejména čest a dobrá pověst, byla poškozena uvedením nepravdivých skutečností v televizním pořadu, právo na uveřejnění odpovědi nebo na obdobný prostředek.

2. Právo na uveřejnění odpovědi nebo obdobný prostředek lze využít vůči všem subjektům televizního vysílání, které spadají do pravomoci členského státu.

3. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro zavedení tohoto práva na uveřejnění odpovědi nebo na obdobný prostředek a určí postup

jeho výkonu. Zajistí zejména, aby lhůta stanovená pro uplatnění práva na uveřejnění odpovědi nebo na obdobný prostředek byla dostatečná a aby tyto způsoby umožňovaly uplatnění tohoto práva nebo prostředku vhodným způsobem fyzickými nebo právníckými osobami, které mají bydliště nebo jsou usazeny v jiných členských státech.

4. Žádost o uplatnění práva na uveřejnění odpovědi nebo na obdobný prostředek může být zamítnuta, jestliže není s ohledem na podmínky uvedené v odstavci 1 odůvodněná, jestliže představuje trestné jednání, jestliže by její rozšíření vyvolalo občanskoprávní odpovědnosti subjektů televizního vysílání nebo jestliže odporuje dobrým mravům.

5. Stanoví se postupy umožňující soudní přezkum v případě sporu o výkon práva na uveřejnění odpovědi nebo na obdobný prostředek.

KAPITOLA VII

Závěrečná ustanovení

Článek 24

V oblastech, které nejsou upraveny touto směrnicí, se tato směrnice nedotýká práv a povinností členských států vyplývajících ze stávajících úmluv v odvětví telekomunikací a televizního vysílání.

Článek 25

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 3. října 1991. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 26

Nejpozději do konce pátého roku ode dne přijetí této směrnice a poté každé dva roky podá Komise Evropskému parlamentu, Radě a Hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování této směrnice a popřípadě podá návrhy na její přizpůsobení vývoji v odvětví televizního vysílání.

Článek 27

Tato směrnice je určena členským státům.

V Lucemburku dne 3. října 1989.

Za Radu

předseda

R. Dumas

[1] Úř. věst. C 179, 17.7.1986, s. 4.

[2] Úř. věst. C 49, 22.2.1988, s. 53 a Úř. věst. C 158, 26.6.1989.

[3] Úř. věst. C 232, 31.8.1987, s. 29.
